

kuce pro bezdůvodný odpor povinné strany nevedly k jejímu uspokojení. Bylo tedy povinností exekuci povolujícího soudu s hlediska § 14 ex. řádu, by zkoumal, zda povinná strana bezdůvodně odporovala provedení dosud povolených exekucí a zda-li takový bezdůvodný odpor zabránil, by vymáhající strana nebyla uspokojena. Soud první stolice se vůbec neobíral touto okolností, ale rekursní soud, povoliv exekuci, uznal, že dosavadní exekuce nevedly k úplnému uspokojení vymáhající věřitelky, což konečně nepopírá ani stěžovatelka, která ovšem, jak praví doslovně »ku jasnějšímu pochopení celé této, nyní již nikterak jednoduché záležitosti«, vyličuje v rozporu se spisy, že jí přísluší proti vymáhající straně za ni vyúčtovaný, ale jí popíraný nárok asi 85.000 Kč, a tvrdí, že exekuční titul, o který se opírá vymáhající strana, vydán byl jenom ze zavinění jejího jednatele, že se o něm dozvěděla teprve, když byla proti ní prováděna exekuce, že vymáhající straně prohlásila již v listopadu, že si s její pohledávkou 26.250 Kč zaúčtuje svou pohledávku celkem 85.000 Kč, že jí žádala, by zrušila exekuci, že zabavením její bankovních kont u banky B., u banky Č. a u Poštovního úřadu šekového v Praze velmi bylo stíženo její obchodování, a že se po Praze počaly trousiti pověsti o její insolvenční, dokonce i o velkých zpronevěrách, takže má životní zájem na tom, by exekuce byly zrušeny. Dovolací soud nemůže přihlížeti k těmto vývodům, pro něž není opory v exekučních spisech. Pokud stěžovatelka vypočítává, že je pro zbytek vymáhané pohledávky 11.282 Kč 81 h, proti níž namítá ku započtení vzájemnou pohledávku 85.000 Kč zabaveno svršků za 34.000 Kč a u různých poddlužníků na pohledávkách 108.844 Kč 91 h a pro kterou má vymáhající strana mimo to složenu jistotu 28.000 Kč, stojí proti tomuto výpočtu na jedné straně jistota, že pohledávka vymáhající strany dosud nebyla uhrazena těmito exekucemi, na druhé straně nejistota, zda všemi těmi exekucemi dojde vymáhající věřitelka úplného uspokojení, a posléze skutečnost, že stěžovatelka složila podle svého oznámení jistotu 28.000 Kč až po povolení této exekuce. Hlavně nemůže býti přihlíženo k tomu, že nejde o návrh na zrušení, pokud se týče na obmezení exekuce, nýbrž že jde o vlastní počin exekuci povolujícího soudu podle §u 14 ex. ř., jemuž podle zákonodárcova úmyslu (Mat. II. str. 632), projeveného usnesením společné konference, ze kterého vyšel konečný doslov tohoto zákonitého předpisu, sluší rozuměti tak, že exekuce nemá býti povolována, když je navrhováno zřejmě zcela zbytečně více exekučních prostředků. Poněvadž povolení exekuce nesmí strpěti průtah a vyšetření věci je nepřípustné, nemůže se exekuci povolující soud obíratí otázkami stěžovatelkou uplatňovanými, jejichž řešení musilo by předcházeti delší a podrobné šetření.

Čís. 6194.

Připojil-li soud k příkazu, ukládajícímu odpůrci vydání věci k vůli provedení důkazu, pohrůžku, že, nevyhoví-li příkazu, ukládá se mu pokuta, jest do této pohrůžky rekurs přípustným.

Nevyhovění příkazu ku vydání věci k účelu dokazování nemá vůči stranám samým jiných následků než-li oněch §u 307, druhý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 5. srpna 1926, R I 581, 582/26.)

Usnesením ze dne 28. dubna 1926 vyhověl soud první stolice návrhu na zajištění důkazů, nařídil navrhovateli odpůrci, by za účelem provedení zajištění důkazů ohledáním stavu domu dal dům ten k dispozici soudní komisi, jež jest nařízena na 30. dubna 1926 o 4 hod. odpoledne a nezamezoval přístupu, jinak že bude mu na návrh uložena pokuta Kč 500.—, v případě nedobytnosti 5 dnů vězení. Ježto při příchodu soudní komise byl vchod do domu opět uzamčen a tím byl komisi přístup znemožněn, prohlásil soud první stolice k návrhu usnesením ze dne 30. dubna 1926, pokutu 500 Kč za propadlou a vyslovil dále, že nebude-li dán dům k dispozici pro příští rok, který bude nařízen, bude odpůrci uložena pokuta 1.000 Kč. Rekursní soud vyhověl rekursu odpůrce potud, že vyloučil z usnesení ze dne 28. dubna 1926 slova: »jinak bude mu na návrh uložena pokuta 500 Kč, v případě nedobytnosti vězení 5 dnů« a že usnesení ze dne 30. dubna 1926 zrušil. Důvody: Jde o to, jak si má počínati soud, když odpůrce, proti němuž zajištění důkazu směřuje, předmět ohledání nedá k dispozici. Pro provedení tohoto důkazu směrodatnými jsou ve smyslu Šu 388 první odstavec c. ř. s. ustanovení §§ 369, 301 a 303 až 307 c. ř. s. Pokud jde nejprve o přípustnost samostatného rekursu proti usnesení ze dne 28. dubna 1926 stanoví sice § 319 c. ř. s., že proti usnesení, jímž předložení listiny (v tomto případě předmětu ohledání) se nařizuje, není samostatného opravného prostředku, ale poněvadž napadené usnesení neomezilo se jen na příkaz, nýbrž stanovilo také následky pro případ nevyhovění příkazu, má soud rekursní za to, že samostatný rekurs proti napadenému usnesení jest přípustný, to tím více, že jedná se o provedení důkazů mimo spor, kdy spojení rekursu s právním prostředkem proti jinému rozhodnutí soudcovskému ve věci provést by se někdy ani nedalo. Civilní řád soudní v Šu 305 stanoví důvody, z nichž vydání listiny a tedy i věci předmět ohledání tvořící odepřeno býti může, ale § 307 druhý odstavec a § 369 c. ř. s. stanoví zároveň, že ponecháno jest úsudku soudu, jaký vliv má okolnost, že odpůrce nedostojí příkazu, by listiny předložil. Z těchto ustanovení plyne, že, je-li zdráhání se odpůrce vydati listinu nebo předmět ohledání důvodným, nemůže soud z nepředložení žádné důsledky vyvozovati, což však soud učiniti má, pak-li zdráhání odpůrce jest bezdůvodným. Z toho plyne dále, že příkaz k předložení listiny nebo předmětu ohledání cestou exekuce proti odpůrci vykonati nelze. Tomu nasvědčuje také ustanovení Šu 308 c. ř. s., kde jedná se o předložení se strany třetí osoby a kde se výslovně praví, že dotyčné usnesení, předložení nařizující, po pravoplatnosti jest vykonatelným, kdežto v Šu 307 c. ř. s., když jedná se o odpůrce, takového ustanovení není a býti nemusí, poněvadž soud ve sporu z bezdůvodného nepředložení může vyvoditi proti odpůrci důsledky. Z toho plyne, že soud první stolice neprávem vyřkl v napadeném usnesení, že v případě zamezení přístupu komisi soudní do domu bude odpůrci uložena pokuta 500 Kč, v případě nedobytnosti 5 dnů vězení. Pak-li soud rekursní ve svém usnesení ze dne 11. března 1926, pokládal nařízení, dané odpůrci k předložení předmětu ohledání za vykonatelné, jehož provedení lze proti němu vynutiti zákonnými prostředky donucovacími, měl patrně na mysli jen ustanovení Šu 307 odstavec první c. ř. s. a nikoliv ustanovení Šu 307 odstavec druhý

c. ř. s. Bylo proto usnesení ze dne 28. dubna 1926 změněno tak, jak výše uvedeno. Usnesení ze dne 30. dubna 1926 bylo zrušeno, neboť pokuta byla prohlášena za propadlou a novou pohroženo, ani by vyčkáno bylo pravoplatnosti usnesení ze dne 28. dubna 1926, proti němuž, jak výše odůvodněno, rekurs samostatný jest přípustným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Především tvrdí stěžovatelé, že odpůrcova stížnost do usnesení prvního soudu měla býti podle Šu 319 c. ř. s. odmítnuta jako nepřipustná, a že, praví-li rekursní soud, že opravný prostředek jest přípustným, poněvadž usnesení prvního soudu stanovilo také následky pro případ nevyhovění příkazu, je to důvod nepřipadný, poněvadž příkaz neopatřený takovou pohružkou by vůbec nebyl proveditelným příkazem. Stěžovatelům nelze dáti za pravdu, neboť rekursní soud — byť i toho nevyjádřil zcela přesně — rozhodoval pouze o oné pohružce, do které bylo si jenom odpůrcem stěžováno, a tu byl rekurs podle Šu 514 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. přípustným, zvláště když pohružka podle Šu 354 druhý odstavec ex. řádu jest už exekucí, která by mohla býti povolena jen podle pravoplatného titulu exekučního. Ale ani ve věci nelze stěžovatelům přisvědčiti. Stěžovatelé míní, že v tomto směru druhou stolicí zaujatý výklad jest naprosto nepřijatelným, poněvadž obsahuje v sobě nepřekonatelný rozpor mezi §§ 304 a 305 c. ř. s. se strany jedné a § 307 druhý odstavec c. ř. s. se strany druhé, že v Šu 304 c. ř. s. uvedeny jsou případy ediční povinnosti, které nutno vyhověti bezpodmínečně, kdežto v Šu 305 c. ř. s. je uvedeno, kdy možno ediční příkaz odmítnouti, a v Šu 307, druhý odstavec c. ř. s. je ponechán soudu úsudek, jaký vliv má míti nevyhovění edičnímu příkazu, tím však že není ještě vysloveno, že ediční povinnost lze vždy odmítnouti, poněvadž pak by tu byl rozpor mezi § 307 druhý odstavec c. ř. s. a § 305 c. ř. s., uvádějícím případy, kdy není zapotřebí vyhověti ediční povinnosti, a kdy může býti edice odmítnuta. Z toho dovozují, že § 307 druhý odstavec c. ř. s. neuznává libovůli v ediční povinnosti, nýbrž je pouhým doplňkem, pokud se týče pouhým výkladem Šu 305 c. ř. s., že tedy jsou dvě skupiny edice: jedna, kdy edice může býti odmítnuta (§ 305 čís. 1—5 c. ř. s.), ale ovšem nemusí, při níž, nebyla-li odmítnuta, je důkaz proveden, a věc vyřízena, kdežto byla-li odmítnuta, následuje volné uvážení podle Šu 307 druhý odstavec c. ř. s., druhá, kdy je edičnímu příkazu nutno vyhověti bezpodmínečně, kdy odmítnutí je nepřipustné, kdy výklad odmítnutí je podle Šu 307 druhý odstavec c. ř. s. bezpředmětný, a kdy ediční povinnost je exekucí vynutitelná. Stěžovatelé dovolávají se Dr. Otta, blíže necitující. Nelze schváliti tyto jejich právní názory. Civilní řád soudní je vybudován na zásadě, že pány rozepře jsou strany. Kdežto je ediční povinnost za zákonitých předpokladů vůči třetím osobám exekucí podle Šu 354 ex. řádu vymožitelna, nemá u stran samotných nevyhovění edičnímu příkazu jiných následků, než-li oněch v Šu 307 druhý odstavec c. ř. s. uvedených. Zákon nezná všeobecné občanské povinnosti ediční podle obdoby povinnosti, býti svědkem ve sporu, i ohledně třetích osob uznává ji jenom obmezeně. Svědek výpověď musí vydati, ovšem s určitým obmezením v civil. soud. řádě blíže uvedeným, ale strana samotná nemůže býti ku

výpovědi (§ 380) doháněna, nevypovídá-li, nastane podle §u 381 c. ř. s. rovněž jenom volné uvážení soudu.

Čís. 6195.

Byl-li rozsudek prvního soudu ve sporu advokátském doručen advokátu před uplynutím čtrnáctidenní lhůty druhého odstavce §u 36 c. ř. s., běží lhůta k odvolání od tohoto doručení, třeba advokát rozsudek nepřijal a soud ho pak doručil nově zřízenému advokátu.

(Rozh. ze dne 5. srpna 1926, R I 664/26.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání jako opožděné. D ů v o d y: Při ústním jednání ze dne 19. dubna 1926 navrhl plnomocník žalovaných Dr. Vladimír V., by žalovaným uděleno bylo právo chudých, a současně za přítomnosti spolužalovaných prohlásil, že žalovaným vypovídá plnou moc. O návrhu na udělení práva chudých soud procesní hned nerozhodnul a vyrozuměl strany o tom, že Dr. Vladimír V. vypovídá žalovaným stranám plnou moc, teprve tehdy, když písemné vyhotovení rozsudku bylo Drem Vladimírem V-em 7. května 1926 soudu vráceno a učiněn návrh na zřízení zástupce chudých. Rozsudek doručen byl Dru. Vladimíru V-ovi dne 5. května 1926. Poněvadž dle §u 11 adv. řádu ze dne 6. července 1868, čís. 96 ř. zák. advokát jest povinen ještě 14 dnů od doručení výpovědi stranu zastupovati, pokud toho nutno, by ochráněna byla před právní újmou, zřejmo, že měl v době doručení rozsudku stranu svou zastupovati, neboť o podání výpovědi vyrozumění byli účastníci teprve mezi 15. a 19. květnem 1926. Procesní soud přes to, že Dr. Vladimír V. byl v době doručení rozsudku 5. května 1926 povinen žalované zastupovati, učinil opatření o doručení rozsudku tak, že ho dal doručiti nově ustanovenému zástupci Dru. Karlu P-ovi dne 21. května 1926. Tímto novým doručením nemohla však býti prodloužena lhůta odvolací, od 5. května 1926 běžící (viz § 73 c. ř. s.), poněvadž odvolací spis byl podán teprve dne 31. května 1926, jest odvolání opožděné a nepřípustné, pročež musilo dle § 468 a 471 čís. 2 c. ř. s. býti odmítnuto.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé napadají usnesení odvolacího soudu, jímž bylo jejich odvolání jako opožděné odmítnuto, z toho důvodu, že lhůta k odvolání byla odvolacím soudem nesprávně počítána od doručení rozsudku jejich dřívějšímu právnímu zástupci, jenž jim před tím plnou moc vypověděl, a míní, že pro posouzení o trvání zmocnění rozhoduje, kdy soud vzal výpověď plné moci na vědomí, a že nově ustanovený jejich zástupce dostal rozsudek doručen teprve 21. května 1926, že tedy lhůta k odvolání běží od tohoto dne. Stěžovatelům nelze přisvědčiti a lze je poukázati na správné důvody napadeného usnesení, k nimž jest připojiti toto: Dle §u 36 c. ř. s. platí ve sporech, kde je zastoupení advokáty třeba, vý-